

El Diacrític | | Actualitzat el 27/05/2021 a les 11:50

No ens toqueu les nous

«A la plaça de la Noguera, al barri del Remei, amb més de vuit mil habitants i sense cap altra plaça semblant, hi volen fer pisos i deixar un petit espai per al veïnat. D'això en diuen, amb un cinisme que costa de creure, «milliores a la plaça». Textualment» | «Espero que les llavors de lluita del barri del Remei s'escampin per tota la ciutat, pretesament a la mesura humana però de fet a la mesura d'algunes butxaques privilegiades»

Un agent de la Guàrdia Urbana s'encara a una de les persones que s'oposaven al desmantellament del parc infantil de la plaça de la Noguera de Vic | Sara Blázquez

A la plaça de la Noguera, de Vic, l'ombra de l'arbre que va ser hi fa una ombra protectora. Gairebé, una vibració de l'aire que et diu que hi ets benvinguda. O potser és l'arbre que va ser i les veïnes i veïns que hi són, xerrant als bancs que no cobren impostos, i les criatures a la sorrera que omplen i buiden les galledes dels jocs.

El setembre del 2017, una alcaldessa eufòrica inaugurava la plaça i es posava tot de medalles: «amb la voluntat que es converteixi en un punt de trobada no només del barri, sinó de tota la ciutat». Ara es veu clar que tot allò era paper mullat, es veu que venia fum. Perquè el suposat propietari del terreny vol fer-hi pisos. I a l'Ajuntament diuen que sí, que no ho poden impedir, que no hi ha res a fer. Pregunta: expropiar? Buscar un altre emplaçament per als pisos, potser? L'ús públic del lloc n'ha fet una plaça per sempre.

Però es veu que no, que no hi ha aquesta voluntat política. A la plaça, sempre molt viva, s'hi han fet activitats diàries durant tota una setmana, de moment, a partir del dilluns 17 de maig de 2021, en què es van començar a descalçar els bancs i a treure els jocs i a posar tanques. Amb un company

detingut i tot, malgrat que la protesta era pacífica. Hi ha hagut de tot i força: resistència passiva, però també cançons, jocs, assemblees, poesies, berenars. Micro obert i mentalitat oberta, ganas de cuidar-se i de ser barri, de ser comunitat. Entre les moltes pancartes, una que ho resumia molt bé : «Aturem el mercat de JuntsxCat». I un lema: «no ens toqueu les nous».

I és que aquesta formació política, amb majoria absoluta a l'Ajuntament, fa i desfà com vol, sembla que governa la ciutat com si fos la seva empresa: sempre al servei de la propietat privada, sempre mercadejant en detriment del bé públic i sempre oblidant la gent, fins al punt que incompleixen la llei i posen traves a l'empadronament de les persones que viuen a la ciutat, per exemple.

A la plaça de la Noguera, al barri del Remei, amb més de vuit mil habitants i sense cap altra plaça semblant, hi volen fer pisos i deixar un petit espai per al veïnat. D'això en diuen, amb un cinisme que costa de creure, «milliores a la plaça». Textualment.

I a la plaça de Maria Àngels Anglada, dita parc sense gaire raó, en ple centre històric, està prevista la construcció d'un aparcament sospitosament vinculat a la compra de l'edifici del Seminari Vell, que segurament serà un centre privat de salut. No hi fa res, que pocs metres més enllà hi hagi l'aparcament nou de la Santa Creu i encara, no gaire més lluny, l'aparcament del Sucre. I no fa pas tant que es van tallar innecessàriament els arbres de la rambla de l'Hospital, ben a prop, malgrat l'oposició ferma del veïnat.

Aquesta plaça dita parc va ser inaugurada també per Anna Erra, el setembre del 2016. Durant l'acte «va animar a convertir el parc en un nou espai de convivència». I tant! La convivència (o la connivència?), per sobre de tot.

Tallem arbres, omplim de cotxes el centre històric: molt progressista, sí senyor. Molt ecologista. I un bon homenatge a l'escriptora que potser, si fos viva, se'n faria creus.

Però això no és tot. Al polígon de Les Casasses, una empresa càrnia vol ampliar les instal·lacions. No hi ha espai, limita amb un carrer, situat entre els carrers Cantonigròs i Esquirol. Doncs, res: compren el carrer! I l'Ajuntament se'l ven, amb un estira i arronsa pel preu, això sí, com aquell qui mercadeja uns pantalons al mercat. Sí, ho heu llegit bé. L'Ajuntament de Vic es ven un carrer.

I algú hauria d'investigar, encara, la tèrbola convivència o connivència de la sanitat pública i la sanitat privada en equipaments públics. Temps enrere, no gaire enrere, durant un estiu especialment calorós, a l'hospital de Vic només hi havia aire condicionat en una planta: la dels pacients de pagament. Per dir-ho d'alguna manera, perquè els altres hem pagat i paguem religiosament, cada mes, amb el nostre sou esquitit.

Jo espero que les llavors de lluita del barri del Remei s'escampin per tota la ciutat, pretesament a la mesura humana però de fet a la mesura d'algunes butxaques privilegiades.

No ens toqueu les nous, ajuntament: la ciutat és de la gent!